

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 110/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P, s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. B. F., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici a jeho uzneseniami sp. zn. 1 CoE 266/2012 z 12. júla 2012, sp. zn. 1 CoE 327/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. 1 CoE 351/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. 2 CoE 363/2012 z 31. augusta 2012, sp. zn. 16 CoE 228/2012 z 30. augusta 2012, sp. zn. 43 CoE 196/2012 z 28. augusta 2012, sp. zn. 41 CoE 154/2012 z 26. septembra 2012, sp. zn. 41 CoE 165/2012 z 26. septembra 2012, sp. zn. 43 CoE 188/2012 z 28. augusta 2012 a sp. zn. 15 CoE 158/2012 z 12. októbra 2012 v spojení s postupom Okresného súdu Rimavská Sobota a jeho uzneseniami sp. zn. 15 Er 6/2009 zo 6. marca 2012, sp. zn. 1 Er 77/2011 zo 16. februára 2012, sp. zn. 1 Er 72/2010 z 27. marca 2012, sp. zn. 1 Er 2030/2010 zo 16. februára 2012, sp. zn. 1 Er 10/2009 zo 4. mája 2012, sp. zn. 1 Er 2902/2010 zo 16. marca 2012, sp. zn. 1 Er 2467/2010 z 5. marca 2012, sp. zn. 1 Er 2217/2010 z 15. februára 2012, sp. zn. 1 Er 2221/2010 z 20. marca 2012 a sp. zn. 1 Er 647/2009 zo 7. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 14458/2012 a sp. zn. Rvp 16070/2012 až sp. zn. Rvp 16081/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 14458/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 6. a 21. decembra 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a zákazu diskriminácie zaručeného čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a jeho uzneseniami sp. zn. 1 CoE 266//2012 z 12. júla 2012, sp. zn. 1 CoE 327/2012 z 18. septembra 2012 (Rvp 16070/2012 a Rvp 16080/2012), sp. zn. 1 CoE 351/2012 z 18. septembra 2012 (Rvp 16071/2012 a Rvp 16077/2012, sp. zn. 2 CoE 363/2012 z 31. augusta 2012 (Rvp 16072/2012 a Rvp 16073/2012), sp. zn. 16 CoE 228/2012 z 30. augusta 2012 (Rvp 16074/2012), sp. zn. 43 CoE 196/2012 z 28. augusta 2012 (Rvp 16075/2012), sp. zn. 41 CoE 154/2012 z 26. septembra 2012 (Rvp 16076/2012), sp. zn. 41 CoE 165/2012 z 26. septembra 2012 (Rvp 16078/2012), sp. zn. 43 CoE 188/2012 z 28. augusta 2012 (Rvp 16079/2012) a sp. zn. 15 CoE 158/2012 z 12. októbra 2012 (Rvp 16081/2012, ďalej aj „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“) v spojení s postupom a uzneseniami Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 Er 6/2009 zo 6. marca 2012, sp. zn. 1 Er 77/2011 zo 16. februára 2012 (Rvp 16070/2012 a Rvp

16080/2012), sp. zn. 1 Er 72/2010 z 27. marca 2012 (Rvp 16071/2012 a Rvp 16077/2012), sp. zn. 1 Er 2030/2010 zo 16. februára 2012 (Rvp 16072/2012 a Rvp 16073/2012), sp. zn. 1 Er 10/2009 zo 4. mája 2012 (Rvp 16074/2012), sp. zn. 1 Er 2902/2010 zo 16. marca 2012 (Rvp 16075/2012), sp. zn. 1 Er 2467/2010 z 5. marca 2012 (Rvp 16076/2012), sp. zn. 1 Er 2217/2010 z 15. februára 2012 (Rvp 16078/2012, sp. zn. 1 Er 2221/2010 z 20. marca 2012 (Rvp 16079/2012) a sp. zn. 1 Er 647/2009 zo 7. mája 2012 (Rvp 16081/2012, ďalej aj „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“).

2. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Po zročnosti pohľadávok a v nadväznosti na rozhodcovské doložky v úverových zmluvách boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom – spoločnosťou S., a. s., B., ktorého rozsudky mali byť relevantnými exekučnými titulmi v exekučných konaniach vedených okresným súdom. Okresný súd ako súd exekučný rozhodol svojimi napadnutými rozhodnutiami (pozri bod 1) o prebiehajúcom exekučnom konaní/exekúcii tak, že „... *exekúciu vyhlásil za neprípustnú, resp. ju zastavil*“. Napadnuté rozhodnutia okresného súdu boli druhostupňovým krajským súdom v odvolacom konaní potvrdené ako vecne správne, a to predovšetkým z dôvodu, že oba sudy vyhodnotili rozhodcovskú doložku zakladajúcu právomoc zvoleného rozhodcovského súdu na konanie za nekalú zmluvnú podmienku, ktorá v spojení s ďalšími nekalými podmienkami obsiahnutými v zmluvách o úvere ako spotrebiteľských zmluvách spôsobovala značnú nerovnováhu v právnom postavení dlžníkov ako spotrebiteľov a sťažovateľky ako silnejšej zmluvnej strany v dôsledku aplikácie noriem spotrebiteľskej legislatívy.

3. Argumentáciu sťažovateľky v podaných ústavných sťažnostiach možno zhrnúť do niekoľkých rovín.

3.1 V prvej rovine sťažovateľka atakuje samotnú právomoc okresného súdu ako súdu exekučného v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul, ktorým bol rozsudok rozhodcovského súdu, a tvrdí, že „*Všeobecný súd vo veci sťažovateľa/sťažovateľky nebol*

povinný zaoberať sa skúmaním, či príslušné deklaratórne rozhodnutie rozhodcovského súdu bolo vydané v súlade s platnými predpismi. Aj keby bolo pravdou to, čo v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol všeobecný súd, nemalo by to vplyv na vyššie uvedené tvrdenie a to preto, že v čase, keď došlo k vydaniu rozhodnutia rozhodcovského súdu, Slovenská republika bola právnym štátom, a preto žalovanému (dlžníkovi) nič nebránilo využiť možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku príslušnému všeobecnému súdu.“. Ďalej poukázala na to, že „... právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky rozhodcovského rozsudku majú ten dôsledok, že exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. ... rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu (ust. §159 ods. 2 OSP).“. Poukázala aj na dôsledky tohto postupu okresného súdu a uviedla: *„Exekučný súd konal pri revízii rozsudku rozhodcovského súdu mimo rámec zverenej právomoci, čo ho vmanévrovalo do situácie, v ktorej rozhodujúc o právnom postavení účastníkov rozhodcovského konania úplne ignoroval všetky procesné zásady súdneho rozhodovania v právnom štáte spojené s exekučnou vecou.“*

3.2 V druhej rovine poukázala na závažné procesné pochybenie v postupe okresného a krajského súdu, ktoré tieto oba súdy mali ignorovať/postupovať v rozpore s § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Exekučný poriadok“), k čomu argumentovala, že *„Prvostupňový súd... nedodržel... procesný postup upravený v... ustanovení § 57 ods. 5 veta druhá Exekučného poriadku a odňal tak oprávnenému možnosť konať pred súdom. Súd nenariadil ústne pojednávanie a tento nedostatok nekorigoval ani súd druhého stupňa! Ak by aj bolo pravdou, že rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo vydané skôr, ako bolo citované ustanovenie súčasťou Exekučného poriadku (t. j. pred účinnosťou zákona č. 230/2012 Z. z.), na argumentácii a legitímite námietky oprávneného to nič nemení, pretože podľa prechodných ustanovení je nutné postupovať podľa Exekučného poriadku v znení zákona č. 230/2012 Z. z. aj v prípade exekučných konaní začatých pred jeho účinnosťou. Odvolací*

súd rozhodne mal napadnuté uznesenie v súlade s ustanovením § 221 ods.1 písm. f), O. s. p. zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.“.

3.3 V neposlednom rade sa sťažovateľka snaží vyvolať konanie o prejudiciálnej otázke pred Súdny dvorom Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) a poukazuje na to, že *«Vzhľadom na požiadavky jednotnej aplikácie a jednotnej interpretácie únieového práva je potrebné text únieového predpisu skúmať vo všetkých jeho úradných jazykových verziách a vziať do úvahy skutočný úmysel zákonodarcu a cieľ samotného predpisu. Pokiaľ je výklad ustanovenia práva Únie v jednotlivých jazykových verziách odlišný, musí byť toto ustanovenie vykladané podľa všeobecného významu a cieľa právnej úpravy, ktorej je súčasťou. Tvrdíme, že súd sa nijako nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nijako nezdôvodnil prečo považuje rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere. Máme za to, že v danom prípade je nutné požiadať o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu Súdny dvor európskej únie.».*

3.4 Sťažovateľka v nadväznosti na svoje úvahy smerujúce k potrebe konania o prejudiciálnej otázke poukázala aj na to, že tak okresný súd, ako aj krajský súd sa nijako nevysporiadali s jej návrhom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), teda z dôvodu začatia konania o prejudiciálnej otázke/otázkach ňou formulovaných, k čomu dôvodila, že *„Práve chýbajúca procesná činnosť porušovateľov vecne vyjadrená vydaním rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ, ako aj úplná ignorácia právnej argumentácie a tvrdení sťažovateľa vo vzťahu k nutnosti súdu konať položením prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie, zásadným spôsobom porušila základné práva sťažovateľa...“.*

Tvrdíme, že návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ bol vzhľadom k jeho obsahu podaný legitímne a bolo nutné o ňom rozhodnúť formou uznesenia.“.

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej v záhlaví tohto rozhodnutia označených práv postupom

a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, zruší napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

7. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia

zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

8. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 14458/2012 a sp. zn. Rvp 16070/2012 až sp. zn. Rvp 16081/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu a krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutými rozhodnutiami okresného súdu

9. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov

verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

10. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutia okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila), a preto ňou podané sťažnosti v tejto ich časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.C

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutými rozhodnutiami krajského súdu

11. Ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností a v kontexte aj svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je v podstate totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov vo vzťahu k právnemu posudzovaniu rozhodcovských doložiek ako nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách vrátane posúdenia zmlúv o úvere koncipovaných formulárovou formou ako spotrebiteľských zmlúv v nadväznosti na podmienky v nich uvedené. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj v prípadoch predošlých, ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. č. k. I. ÚS 379/2012-19 z 22. augusta 2012, č. k. I. ÚS 381/2012-26 z 22. augusta 2012,

I. ÚS 220/2011-16 z 9. júna 2011...), ktoré skončili odmietnutím podobných a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia.

12. K námietke sťažovateľky spočívajúcej v rozhodovacej činnosti tak okresného súdu, ako aj krajského súdu v rozpore s § 57 ods. 5 Exekučného poriadku (pozri bod 3.2) ústavný súd uvádza, že novelizácia Exekučného poriadku zavedená zákonom č. 230/2012 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „novelizácia Exekučného poriadku“), zaviedla povinnosť prvostupňového súdu rozhodujúceho o vyhlásení exekúcie za neprípustnú pre iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, nariadiť vo veci pojednávanie. Táto povinnosť sa v zmysle obsahu dôvodovej správy k novelizácii Exekučného poriadku má vzťahovať na konanie prvostupňového, nie druhostupňového súdu, ktoré všetky napadnuté rozhodnutia okresného súdu boli vydané do účinnosti novelizácie Exekučného poriadku; táto povinnosť prvostupňového súdu neplatí v prípadoch, v ktorých prvostupňový súd rozhodol len o zastavení exekučného konania, ako tomu bolo napríklad v napadnutých rozhodnutiach okresného súdu sp. zn. 1 Er 77/2011 zo 16. februára 2012 (potvrdeného uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoE 327/2012 z 18. septembra 2012), sp. zn. 1 Er 2217/2010 z 15. februára 2012 (potvrdeného uznesením krajského súdu sp. zn. 41 CoE 165/2012 z 26. septembra 2012), sp. zn. 1 Er 77/2011 zo 16. februára 2012 (potvrdeného uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoE 327/2012 z 18. septembra 2012) a sp. zn. 1 Er 2030/2010 zo 16. februára 2012 (potvrdeného uznesením krajského súdu sp. zn. 2 CoE 363/2012 z 31. augusta 2012). Povinnosť krajského súdu ako súdu odvolacieho v odvolacom konaní nariadiť pojednávanie vyplýva z § 214 ods. 1 OSP. Z ďalšieho znenia § 214 OSP, a to § 214 ods. 2 OSP, vyplýva fakultatívna, a nie obligatórna povinnosť odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Vzhľadom na túto skutočnosť podľa názoru ústavného súdu aj za podmienky účinnosti novelizácie Exekučného poriadku účinnej od 9. augusta 2012 bolo v kontexte citovanej právnej úpravy

na samotnom rozhodnutí krajského súdu ako súdu odvolacieho za predpokladu potvrdenia prvostupňového rozhodnutia z vecnej stránky ako rozhodnutia správneho, či nariadi alebo nenariadi pojednávanie na prejednanie odvolania. V prípade jeho nenariadenia sa tak podľa názoru ústavného súdu krajský súd nedopustil porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Podľa názoru ústavného súdu je zarážajúcou nepozornosťou, resp. úmyselným zavádzaním ústavného súdu, ak sťažovateľka argumentuje porušením právnych predpisov, ktoré „prima facie“ neboli porušené napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, resp. v danom prípade porovnaním obsahu namietanej právnej úpravy s vecnou stránkou napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu uvedených v bode 12 tohto rozhodnutia (zastavenie exekučného konania podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, pozn.) a v sťažovateľkinej argumentácii je zrejماً absencia príčinnej súvislosti, resp. absencia obsahovej formy rozhodnutia predpokladanej samotnou novelizáciou Exekučného poriadku, v nadväznosti na čo sú podané ústavné sťažnosti v konaní pred ústavným súdom v tejto ich časti a priori nedôvodné.

14. K sťažovateľkou namietanému konaniu o prejudiciálnej otázke ústavný súd poukazuje na to, že účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdny dvorom pri výklade práva EÚ. Konanie podľa čl. 234 Zmluvy o ES je založené na delbe úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom. Je vecou len vnútroštátneho súdu, pred ktorým začal spor a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozsudku o prejudiciálnej otázke pre vydanie rozsudku vo veci samej, ako aj relevantnosť otázok, ktoré položí Súdny dvor. V dôsledku toho je Súdny dvor v zásade povinný rozhodnúť, pokiaľ sa položené otázky týkajú výkladu práva EÚ (napríklad rozsudok z 11. júla 2006, Chacón Navas, C 13/05, bod 32 a tam citovaná judikatúra).

15. Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdny dvor podľa čl. 234 Zmluvy o ES (resp. čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ) platí len pre taký vnútroštátny súd, ktorý je

súdom poslednej inštancie v konkrétnom spore alebo v inej právnej veci, t. j. súdom, proti ktorého rozhodnutiu nemožno podať žiaden opravný prostriedok.

16. Ak taký súd, ktorý je súdom, proti ktorého rozhodnutiu už niet žiadneho opravného prostriedku, nepredloží prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru, hoci tak urobiť mal, otvára sa otázka ústavnosti jeho postupu so zreteľom na čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 1 ústavy, pričom treba pripomenúť aj jeho povinnosť podľa § 1 v spojení s § 109 ods. 1 písm. c) OSP zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov konania (m. m. IV. ÚS 206/08).

17. Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade. Súdny, ktoré sú z dôvodu svojho postavenia vo vnútroštátnom súdnom systéme povinné predkladať prejudiciálne otázky, sa môžu tejto povinnosti vyhnúť za splnenia niektorého alebo viacerých nasledujúcich predpokladov:

a) ak odpoveď na prejudiciálnu otázku by nemala žiadny význam pre vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej,

b) ak ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdnym dvorom, alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „acte éclairé“),

c) ak je výklad práva Spoločenstva alebo Únie taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „acte clair“).

18. Krajský súd napr. vo svojom uznesení sp. zn. 2 CoE 363/2012 z 31. augusta 2012 v podstatnom uviedol, že «Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie, ku ktorému došiel Súdny dvor Európskej únie pri výklade Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých praktikách v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“) vo veci C-40/08 a to: Smernica... sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel preskúmať ex offio nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných

pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.».

19. Krajský súd napr. vo svojom uznesení sp. zn. 16 CoE 228/2012 z 30. augusta 2012 v podstatnom uviedol, že «Podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia je súd ako autoritatívny orgán rozhodujúci spory a iné právne veci povinný obligatórne prerušiť súdne konanie, ak rozhodol o tom, že požiada podľa Článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (pôvodne čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva) Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej (prejudiciálnej) otázke. Konanie o predbežnej otázke podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (ďalej aj „ZFEÚ“) má povahu osobitného nespоровého a medzitýmneho konania, v ktorom Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade Štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES. Konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože v lom to konaní Súdny dvor Európskej únie vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.

Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete Článku 267 ZFEÚ. Túto povinnosť však nemožno vykladať absolútne, t. j. že vnútroštátny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku totiž nevyplýva, že všeobecný súd môže prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru návrh na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke o výklade právneho aktu Európskej únie len na návrh účastníka konania, a rovnako predpokladom takéhoto procesného postupu nie je len samotná skutočnosť, že sa

v konkrétnej veci aplikuje ustanovenie zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah únieových právnych noriem, alebo ak sa aplikuje ustanovenie únieového právneho predpisu. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva týkajúca sa platnosti alebo výkladu únieového práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti), teda, musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Zároveň prejudiciálna otázka nastolená Súdnemu dvoru EÚ nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku akademickú v tom zmysle, že táto otázka nemá reálny základ v prejednávanom spore.

Prvou otázkou, ktorá mala byť podľa odvolateľa Súdnemu dvoru EÚ predložená, je otázka, či sa má ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov. Uvedenú otázku považuje odvolací súd za akademickú, nemajúcu základ v prejednávanom spore, a teda nespôsobilú ovplyvniť jeho výsledok. Je totiž potrebné uviesť, že okresný súd v napadnutom uznesení nevyslovil právny názor o zákaze rozhodovať spory so spotrebiteľom v rozhodcovskom konaní en bloc, keď naopak dôsledne skúmal, či rozhodcovská doložka bola alebo nebola zo spotrebiteľom individuálne dojednaná. Až na základe uvedeného skúmania potom dospel k záveru, že keďže rozhodcovská doložka v bode 17. Všeobecných podmienok poskytovania úveru nebola so spotrebiteľom dojednaná individuálne a núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu na konkrétnom jednom rozhodcovskom súde, je neprijateľnou, spotrebiteľa nezaväzujúcou podmienkou. K rovnakému záveru dospel i odvolací súd, ktorý navyše už na strane 12 tohto rozhodnutia výslovne uviedol, že nespochybňuje názor odvolateľa o tom, že zákon nevyklučuje, aby aj v spotrebiteľskej zmluve bola platne so spotrebiteľkou dojednaná

rozhodcovská doložka, teda že rozhodovanie spotrebiteľských sporov v rozhodcovskom konaní nie je vylúčené. Uvedený názor je v súlade s konštantnou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu (pozri napr. Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17 CoE 181/2012, 16 CoE 209/2012, 16 CoE 117/2012 a i.) i Najvyššieho súdu SR (pozri napr. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 1/2012 a pod.). Z uvedených dôvodov je, teda, prvú otázku formulovanú odvolateľom potrebné posúdiť ako akademickú, nemajúcu základ v prejednávacom spore.

Druhou otázkou formulovanou odvolateľom sa tento snažil získať odpoveď, či je možné ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že mu neodporuje uzatvorenie presne formulovanej rozhodcovskej doložky, ktorú využíva vo všeobecných zmluvných dojednaniach oprávnený. Uvedená otázka však nie je z hľadiska správnosti rozhodnutia a prijatého právneho názoru exekučného súdu zásadná a prejednávaný spor po stránke právnej nedeterminuje. Smernica Rady 93/13/EHS totiž v článku 3 uvádza, že zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok ktoré sa môžu považovať za nekalé. Logickým a gramatickým výkladom citovaného ustanovenia potom možno dôjsť k záveru, že Smernica v jednotlivých bodoch svojej prílohy len demonštratívne vymenúva niektoré podmienky v spotrebiteľských zmluvách, ktoré je potrebné považovať za nekalé. Základné predpoklady pre posudzovanie zmluvných podmienok sú však upravené priamo v článku 3 tejto Smernice, ktorý bol transponovaný do právneho poriadku Slovenskej republiky novelou OZ zákonom č. 150/2004 Z. z. a nachádza svoje vyjadrenie v znení § 53 ods. 1 OZ. Z uvedeného potom vyplýva, že pokiaľ príslušný súd dospeje k záveru, že daná podmienka obsiahnutá v spotrebiteľskej zmluve nebola so spotrebiteľom dohodnutá individuálne a zároveň pôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa, bude ju považovať za neprijateľnú, a to bez ohľadu na to, či sa nachádza medzi výpočtom neprijateľných zmluvných podmienok obsiahnutých v prílohe k tejto Smernici, resp. v exemplifikačnom výpočte neprijateľných zmluvných podmienok obsiahnutých v § 53 ods. 4 OZ. Preto aj v prípade, ak skutočne dojednanie rozhodcovskej

doložky používanej oprávneným v bode 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru so spotrebiteľom nieje neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa písm. q/ ods. 1 prílohy Smernice, uvedené nič nemení na správnosti záveru exekučného súdu, že rozhodcovská doložka oprávneného nebola so spotrebiteľom individuálne dohodnutá, pôsobí značnú nerovnováhu v neprospech práv spotrebiteľa, a teda je neprijateľnou, spotrebiteľa nezaväzujúcou podmienkou tak, ako na to už odvolací súd poukázal vo vyšších častiach tohto rozhodnutia. Preto aj druhá otázka formulovaná odvolateľom nie je pre rozhodnutie prejednávaneho sporu relevantnou, keď prejednávany spor po stránke právnej nedeterminuje. Zmyslom riešenia predbežnej otázky totiž nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii vnútroštátneho súdu, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, ku ktorej potrebe jednotného výkladu druhá otázka odvolateľa nesmeruje.

Tretou otázkou, ktorá mala byť podľa odvolateľa Súdnemu dvoru EÚ predložená, je otázka, či je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujúc vnútroštátne procesné a aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni vymožitelnosti reálnej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi?

Súdny dvor EÚ už vo veci *Elisa Maria Mostaza Claro proti Centro Móvil Milénium SL (C-168/05)* a vo veci *Océano Grupo Editorial a Salvat Edilores (C-240/98 až C-244/98)* uviedol, že systém ochrany zavedený Smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístupiu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah. Tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. Možnosť súdu skúmať *ex offio* nekalú povahu zmluvnej podmienky predstavuje prostriedok vhodný zároveň na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 Smernice, teda zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou, a no prispieť k splneniu cieľa stanoveného v jej článku 7. pretože takéto preskúmanie môže mať odrádzajúci účinok prispievajúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo

dodávateľov. Ďalej uviedol, že povaha a význam verejného záujmu, z ktorého vychádza ochrana, ktorú Smernica zaisťuje spotrebiteľom, okrem toho odôvodňujú to, že vnútroštátny súd má posudzovať *ex offio* nekalú povahu zmluvnej podmienky, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom. Ešte ďalej išiel Súdny dvor EÚ v judikáte vo veci P. (C-76/10). kde v súvislosti so skúmaním nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách rozhodol, že vnútroštátny súd má aj vo fáze výkonu rozhodnutia povinnosť (aj bez návrhu) posúdiť nekalú povahu podmienky obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom. Je úlohou dotknutého vnútroštátneho súdu určiť, či sa má podmienka zmluvy o úvere považovať za nekalú v zmysle článkov 3 a 4 Smernice a v prípade kladnej odpovede je úlohou uvedeného súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, s cieľom ubezpečiť sa, že tento spotrebiteľ nie je viazaný touto podmienkou. Už z citovaných judikátov Súdneho dvora EÚ je zrejmé, že ustálená judikatúra Súdneho dvora EÚ pripúšťa aj vo fáze výkonu rozhodnutia posudzovať nekalosť podmienok v spotrebiteľských zmluvách tým, že v prípade, ak posudzujúci súd dospeje k záveru o nekalosti takejto podmienky, je povinný vyvodiť z uvedeného posúdenia všetky relevantné dôsledky, ktoré z toho vyplývajú z vnútroštátneho práva. Uvedeným následkom v zmysle práva Slovenskej republiky je zamietnutie žiadosti o vydanie poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku alebo zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, obe spočívajúce v tom, že pohľadávku veriteľa voči spotrebiteľovi nie je možné v danom exekučnom konaní vymôcť. Na základe uvedeného možno dôjsť k záveru, že nie je dôvod mať pochybnosti o tom, že vnútroštátny súd vo všeobecnosti (za predpokladu, že postupuje zákonným spôsobom) môže svojím rozhodnutím zabrániť vymožitelnosti pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi, a uvedené zabránenie potom nie je v rozpore s článkom 17 Charty základných práv EÚ o ochrane vlastníckeho práva a ani v rozpore s článkom 47 tejto Charty o práve na spravodlivý proces. Uvedené posúdenie bol odvolací súd spôsobilý uskutočniť sám, na základe už existujúcej konštantnej judikatúry Súdneho dvora EÚ, bez potreby predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru EÚ, keď toto jeho posúdenie a zhodnotenie neexistencie potreby zahájiť prejudiciálne konanie je plne v súlade s doktrínou *acte éclairé* ako aj s doktrínou *acte clairé*, ktoré stanovujú výnimky z povinnosti predkladania predbežných otázok Súdnemu dvoru EÚ. Doktrína *acte éclairé* (konanie objasnené alebo

konanie už rozsúdené) je pritom založená na koherencii a vnútornej konzistencii judikatúry Súdneho dvora EÚ, teda na konštantnej judikatúre, judikatúre ustálenej, nemeniacej sa v čase. Predstavuje snahu o to, aby sa neodpovedalo na už zodpovedané a neriešili sa „problémy“, ktoré už problémami v dôsledku existencie konštantnej judikatúry vlastne nie sú. Doktrína acté clairé (konanie jasné alebo konanie zrozumiteľné) je potom založená na postuláte, že začatie konania o predbežnej otázke nie je potrebné v prípadoch, keď sú výklad a aplikácia únievého práva natolko zrejmé, že nie je potrebné obracať sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor ES.

Na základe uvedeného, nakoľko odvolací súd nedospel k záveru, že by v prejednávacom prípade existovala potreba obrátiť sa s predbežnou otázkou výkladu únievého práva na Súdny dvor EÚ, návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.».

19. Po oboznámení sa s obsahom odôvodnení citovaných rozhodnutí krajského súdu vo vzťahu k požiadavke sťažovateľky na začatie konania o prejudiciálnej otázke ústavný súd uvádza, že krajský súd pri svojich úvahách pri výklade rozhodcovskej doložky zakladajúcej právomoc rozhodcovského súdu na konanie vychádzal z relevantnej judikatúry Súdneho dvora, ktorú vyložil v medziach svojej právomoci, pričom v kontexte vnútroštátnej spotrebiteľskej legislatívy aj posúdil viaceré zmluvné dojednania v zmluve o úvere za nekalé zmluvné podmienky, o ktorých rozhodol. Inými slovami, krajský súd disponujúc s právnym názorom Súdneho dvora (pozri bod 18, 19) nepovažoval za potrebné otvárať konanie o otázkach, pri ktorých pochybnosti nemal (pozri bod 17).

20. K námietke sťažovateľky spočívajúcej v jej tvrdení, že „Práve chýbajúca procesná činnosť porušovateľov vecne vyjadrená vydaním rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ... zásadným spôsobom porušila základné práva sťažovateľa...“, vzťahujúcej sa teda na postup všeobecných súdov, ktoré tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní nepristúpili k vydaniu rozhodnutia o výslovnej požiadavke sťažovateľky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP (bližšie pozri bod 3.4 pozn.), teda nerozhodli formou predpokladanou § 167 ods. 1 OSP, ústavný súd konštatuje, že je pravdou, že z dikcie § 167 ods. 1 OSP vyplýva, že práve uznesenie je forma rozhodnutia, ku

ktorej súd pristupuje vtedy, ak či už s súlade s návrhom účastníka konania alebo v nesúlade s ním rozhoduje o procesných otázkach týkajúcich sa vedenia konania, teda aj napr. o prerušení konania z dôvodu konania o prejudiciálnej otázke. Táto zákonom definovaná možnosť postupu súdu v konaní je podporená legislatívne vymedzeným rámcom jeho postupu v zmysle už citovanej právnej úpravy OSP.

21. Ústavný súd je v tejto súvislosti nútený sťažovateľke pripomenúť, že v zmysle svojej štandardnej judikatúry nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutí, proti ktorým bola ústavná sťažnosť podaná. Jeho primárnou úlohou priamo definovanou v čl. 124 ústavy (bližšie pozri bod 5, pozn.) je ako nezávislého ochrancu ústavnosti skúmať a rozhodovať o porušeních ústavnosti v kontexte namietaného porušenia označených práv, a nie skúmať porušenia zákonnosti, ktoré svojou intenzitou nedosahujú porušenia označených základných práv a slobôd. Inými slovami, ústavný súd teda nepovažuje za potrebné zaoberať zákonnou právnou argumentáciou, ktorou je/bola odôvodňovaná opodstatnenosť sťažovateľkou podaných sťažností, ale iba z nej vyplývajúcimi ústavnoprávnymi aspektmi, ktorých mieru a intenzitu zásahu do sťažovateľkou označených základných práv a slobôd posudzuje/resp. posudzoval, a to v zmysle ústavou pevne zakotveného svojho poslania v právnom štáte.

22. Navyše, ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti už judikoval svoj názor, ktorým uprednostnil materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Priorizovanie formálnych požiadaviek vyplývajúcich z noriem bežného zákonodarstva (formálne poňatie právneho štátu) môže totiž v konkrétnych súdnych konaniach viesť k rozhodnutiam, ktoré budú v rozpore s účelom a zmyslom príslušnej právnej úpravy, resp. v okolnostiach veci v kontexte podaných účelových návrhov na postup súdu návrhmi nadbytočnými, ktorých cieľom je/bude úmyselne spomaliť/sťažiť postup súdu v konaní v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Inými slovami, ústavný súd favorizuje/priorizuje zváženie

konkrétnych okolností posudzovaného prípadu/prípadov a jeho/ich materiálne dôsledky/vplyv na právnu sféru sťažovateľa.

23. K už uvedenému ústavný súd poznamenáva, že už z výrokových častí uznesení krajského súdu, ako napr. sp. zn. 16 CoE 228/2012 z 30. augusta 2012, sp. zn. 43 CoE 196/2012 z 28. augusta 2012, sp. zn. 41 CoE 154/2012 z 26. septembra 2012, sp. zn. 43 CoE 188/2012 z 28. augusta 2012..., vyplýva samotná skutočnosť, že podanými návrhmi na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP sa krajský súd aj zaoberal, pričom v odôvodneniach týchto svojich rozhodnutí vychádzal aj z dostatočne podrobne vyloženej judikatúry Súdneho dvora/odkazmi na túto judikatúru vzťahujúcu sa na sťažovateľkou nastolené problematické otázky, na právny výklad ktorých dostala jednoznačnú, zmysluplnú a z pohľadu ústavného súdu vykonaného prieskumu aj ústavne konformnú/súladnú odpoveď.

24. V závere svojej argumentácie ústavný súd dodáva, že nemohol prehliadnúť predovšetkým „hmotnoprávne“ aspekty tvoriace nosné dôvody podaných súdnych žalôb v konaní pred všeobecnými (exekučnými) súdmi v kontexte s už právoplatnými rozhodnutiami súdov (všeobecných i ústavného), ktoré sa týkali množstva podobných prípadov súvisiacich s tým istým účastníkom, a to spoločnosťou P., s. r. o. Tieto sú pre všetkých zainteresovaných už notoriou, preto nie je potrebná ich konkretizácia. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva aj otázka, aký význam a efektivitu má pre sťažovateľku tento postup, keďže aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

25. V kontexte s už uvedeným ústavný súd už iba dodáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahľucuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom buď na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období, alebo na dôvod namietania neexistujúcich porušení základných práv a slobôd úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska

časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

26. Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. februára 2013